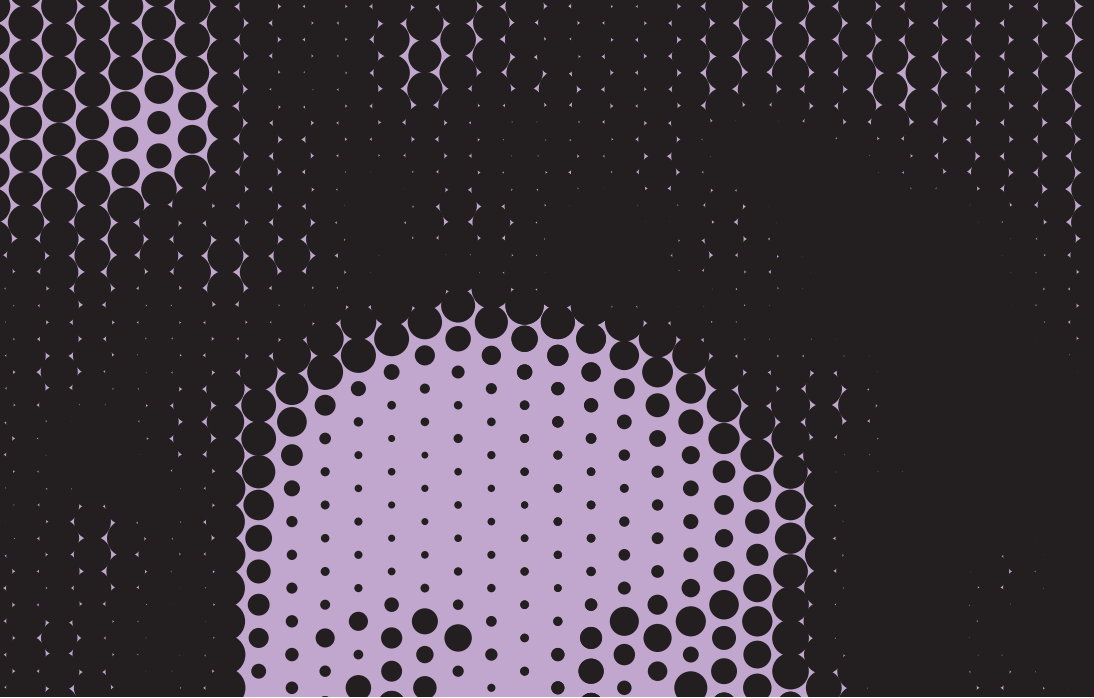

MARILAR ALEIXANDRE

SANGRAN LIBRO E CEREIXA / Sagnen llibre i cirera

LLETRES GALLEGUES UB / *Letras galegas UB_4*

Directora de la col·lecció: María Xesús Lama
Selecció: MARILAR ALEIXANDRE
Traducció: MERCÈ NEBOT VENTURA
Edició: HELENA GONZÁLEZ FERNÁNDEZ

Imatges de coberta i portadella: XOÁN ÁLVAREZ i MIGUEL TABOADA, respectivament

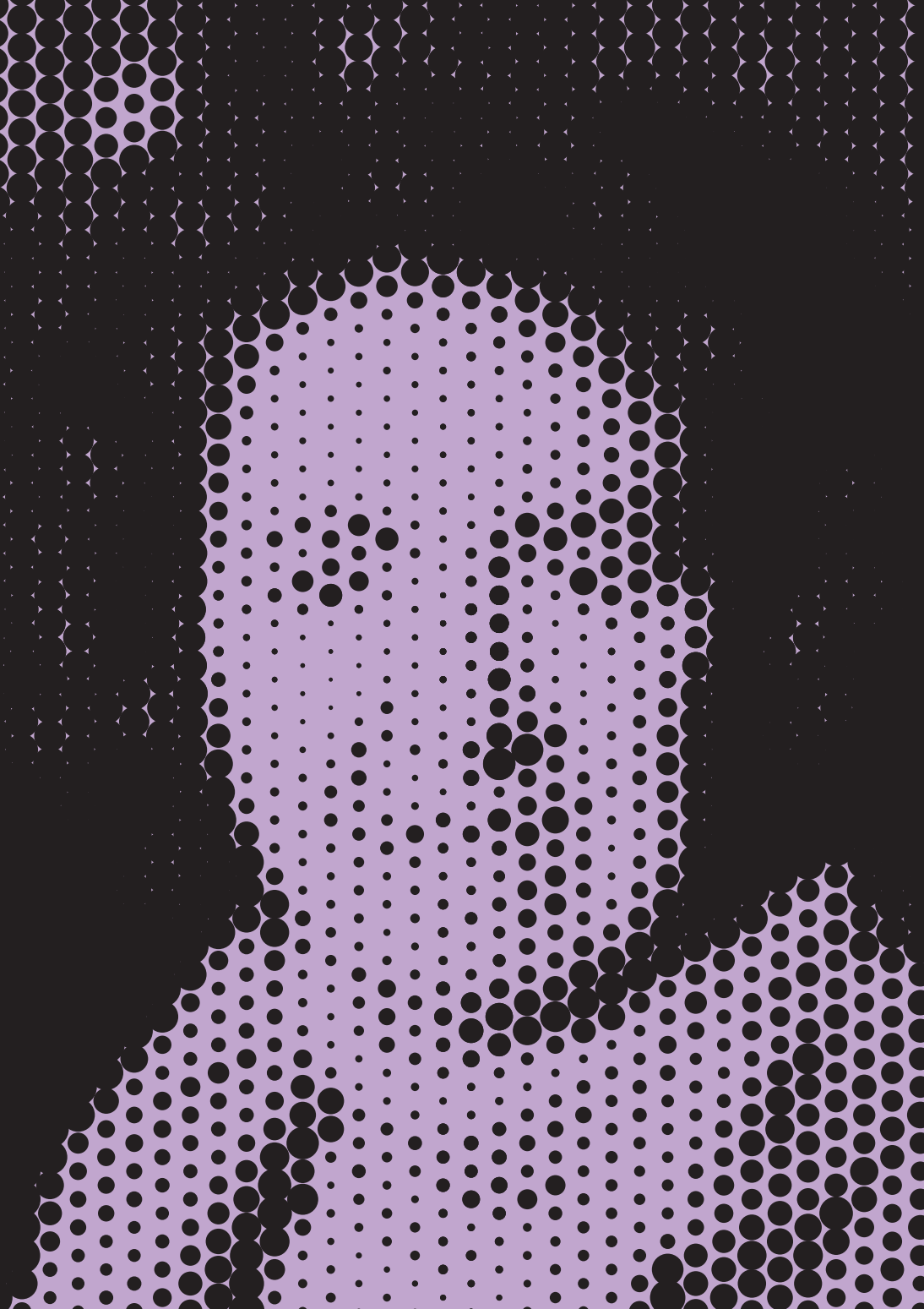
© dels textos: Marilar Aleixandre
© de la traducció: Mercè Nebot Ventura, excepte "el territori de la cuina" i "derrotes domèstiques",
realitzades per Eduard del Castillo Velasco

Les cites en català de *Les metamorfosis* d'OVIDI procedeixen de la traducció de JORDI PARRAMON
(Quaderns Crema, 1996) i la del *Gènesi*, de la Bíblia catalana interconfessional (ABC, 2008)

Edició no venal

CC BY-NC-SA Estudis Gallecs i Portuguesos, Universitat de Barcelona / Chan da Pólvora, 2023

Col·labora:
Secretaria Xeral de Política Lingüística, Xunta de Galicia
ADHUC-Centre de Recerca Teoria, Gènere, Sexualitat

Martha

MARILAR ALEIXANDRE

Sangran libro e cereixa
Sangnen llibre i cirera

SELECCIÓ DE MARILAR ALEIXANDRE
TRADUCCIÓ DE MERCÈ NEBOT VENTURA
AMB LA COL·LABORACIÓ D'EDUARD VELASCO

LLETRES GALLEGUES UB / *Letras galegas UB_4*

CHAN DA PÓLVORA EDITORA

2023

*Descalzo, porén, vén polo aire o que máis se te imita:
zapatos de ferro abrochados ás fráxiles mans,
pasa durmindo batalla e verán. Para el sangra a cereixa.*

Descalç, però, ve per l'aire el que més se t'assembla:
sabates de ferro cordades a les fràgils mans,
dormint passa batalla i estiu. Per ell sagna la cirera.

PAUL CELAN

BAIXO AS UÑAS

*a noite antes de morreres
-ordes do médico-
cun algodón
mollado en acetona
borrei da uña do teu dedo pequeno
o esmalte rosa*

*o ano antes de morreres
eu tiña vinte e cinco
estaba tan ocupada
en non ser coma ti
non criar sete fillos
borrar os esmaltes
de todas as uñas
escapar aos vincallos que tenden
as cuncas de café*

*a noite antes o esmalte
no algodón
que o médico puidese ver
o devalar do sangue
por baixo das uñas
das caracolas brancas
última maré baleirándose no corazón*

*mentres a morte
agatuñaba pola cana dos ósos*

*o ano antes un amante
que non coñecías
(de coñecelo había disgustarte)*

SOTA LES UNGLES

la nit abans de la teva mort
–ordres del metge–
amb un cotonet
mullat en acetona
vaig esborrar de la ungla del teu dit petit
l'esmalt rosa

l'any abans de la teva mort
jo en tenia vint-i-cinc
estava tan ocupada
en no ser com tu
no criar set fills
esborrar els esmalts
de totes les ungles
escapar als lligams que enreden
les tasses de cafè

la nit abans l'esmalt
al cotó
que el metge pogués veure
el descens de la sang
per sota les ungles
de les cargoles blanques
última marea buidant-se al cor

mentre la mort
gatejava per la canya dels ossos

un any abans un amant
que no coneixies
(de conèixer-lo t'hagués disgustat)

*atendía ao balbordo que me zoaba
dentro dos caracois
pintoume na uña
do dedo pequeno
con rotulador negro
un corazón*

*daquela non sabía
que o teu sangue callou
nesa terra que teño baixo as uñas
que a ti debía
as pugas que agromaban que
tamén levo por baixo das uñas
restos da túa tinta
que acabaría usurpando o teu nome*

*non sabía que fuches ti quen me educou
contra ti mesma*

atenia al rebombori que em brunzia
dins dels cargols
em va pintar a l'ungla
del dit petit
amb retolador negre
un cor

aleshores no sabia
que la teva sang quallà
en aquesta terra que tinc sota les ungles
que a tu et devia
les pues que brotaven que
també porto sota les ungles
restes de la teva tinta
que acabaria usurpant el teu nom

no sabia que fores tu qui m'educares
contra tu mateixa

DERROTAS DOMÉSTICAS

*debeu ser moi difícil
degolar as anguías
sen cortar os dedos
arrandearte para que non te cubrisen
as escamas do ollomol
liscar do nó corredío das sabas*

*nas noites opacas
que batallas contra os garavanzos
medrando disformes na auga que absurda tarefa
escoller lentellas de arroz
que impotencia
cando o leite fervido vai por fóra
inevitabelmente*

*e se o batifondo das tixolas
non che deixaba oír a música
se o teu francés e alemán
eran inútiles contra a graxa nos fogóns
se os tubos de auga berran como nenos
ou gaivotas e as patacas se pegan
no fondo da tarteira*

*nai
como é que estás sorrindo nas fotos?*

DERROTES DOMÈSTIQUES

devia ser molt difícil
degollar les anguiles
sense tallar-s'hi els dits
gronxar-te perquè no et cobrissin
les escates del besuc
escapolir-se del nus corredís dels llençols

en les nits opaques
quines batalles contra els cigrons
que creixien disformes dins l'aigua quina tasca absurda
destriar lleties d'arròs
quina impotència
quan la llet bullida sobreix
inevitablement

i si la remor de les paelles
no et deixava sentir la música
si el teu francès i alemany
eren inútils contra el greix als fogons
si els tubs d'aigua criden com nens
o gavines i les patates s'enganxen
al fons de la cassola

mare
com és que somrius a les fotografies?

CO ENXAME

grandes enxames nupciais de formigas
que ás veces anubran o aire
como fume

IMMS, *Tratado de entomoloxía*

*nubes de quitina e ángulos negros
asoman á fiestra
fume de ás novas*

*algunha madrugada
impulsada pola calor que sobe do asfalto
a nena ourizo abre os cristais
escapa voando cos enxames sincrónicos
que duran menos de un día*

*voar talvez sexa un soño
talvez un pesadelo precipitarse ao chan
perder ás na caída converterse en habitante
dos túneles comer terra e terra
levar baixo as uñas*

*pero voar voar co enxame negro
aínda que dure
só un día*

AMB L'EIXAM

*grans eixams nupcials de formigues
que a vegades ennuvolen l'aire
com fum*

IMMS, Tractat d'Entomologia

núvols de quitina i angles negres
s'aboquen a la finestra
fum d'ales noves

alguna matinada
impulsada per la calor que puja de l'asfalt
la nena eriçó obre els vidres
escapa volant amb els eixams sincrònics
que duren menys d'un dia

volar potser sigui un somni
potser un malson precipitar-se al terra
perdre ales en la caiguda convertir-se en habitant
dels túnels menjar terra i terra
portar sota les ungles

però volar volar amb l'eixam negre
encara que duri
només un dia

AS MAZÁS REPROCHAN DESDE A HERBA

*doce podremia dos cadáveres
de mazás esmagadas
rubia carne de feridos
nunha guerra fóra da horta
rebentadas pola espoleta
da ausencia
unha mazá rompe desde dentro
así esguizan os cerebros
tanto ten que garden baixo a tona
sabedoría ou pecado
na horta non quedan cobras
e nin sequera as abellas
foron avisadas
cando cumpría*

*caeron as mazás porque o seu tempo
era pasado
desde a herba berran os seus reproches*

LES POMES RETREUEN DES DE L'HERBA

dolç podriment dels cadàvers
de pomes matxucades
roja carn de ferits
en una guerra fora de l'hort
rebutades per l'espoleta
de l'absència
una poma es trenca des de dins
així s'esquincen els cervells
tan és que guardin sota la pell
saviesa o pecat
a l'hort no queden serps
i ni tan sols les abelles
foren avisades
quan tocava

caigueren les pomes perquè el seu temps
era passat
des de l'herba criden els seus retrets

CREBAR O ENXAME

*bate bate bate no teu legón
as abellas son cegas a luz e sol
bate pedra no ferro un ritmo antigo
no que len as abellas como nun libro*

*apura cos sinais! crebar o enxame
descartar paixón
tirar raizames*

*o enxame partido no queiroal
envolveitas na saba
onde, onde irán?*

TRENCAR L'EIXAM

bat bat bat al teu llegó
les abelles són cegues a llum i sol
bat pedra al ferro un ritme antic
en el que llegeixen les abelles com en un llibre

guaita els senyals! trencar l'eixam
descartar compassió
desarrelar

l'eixam partit sobre el bruguerar
embolicades en saba
on, on aniran?

A CEREIXA SANGRA EN XULLO

1936

*foi nese xullo cando sangrou a cereixa
sen que a morderamos
nos foxos do camiño medrou entullo
de froitos atroces
de socato a herba era escarlata
os ollos opacos de peixe morto
peixe espiñento maragota de cor inservible*

*sangrou a cereixa
e o congro trabou para non ceibar
tres anos ou corenta
aprender a ganduxar a boca
a punto de cruz*

*berrou a cereixa unha cor prohibida
a tinta escoou dos libros
as espigas do centeo ficaron deitadas na agra
os toxos moumearon cancións de berce*

*cunha machada cortaron a cerdeira
porque non deixaba de sangrar*

LA CIRERA SAGNA AL JULIOL

1936

fou aquell juliol quan sagnà la cirera
sense que la mossegàrem
a les cunetes del camí creixé la runa
de fruits atroços
de cop l'herba era escarlata
els ulls opacs de peix mort
peix espinós grívia de color inservible

sagnà la cirera
i el congre mossegà per no alliberar
tres anys o quaranta
aprendre a cosir la boca
a punt de creu

cridà la cirera un color prohibit
la tinta s'escolà dels llibres
les espigues de sègol tombades al conreu
les gatoes rondinaren cançons de bressol

d'una destrallada tallaren el cirerer
perquè no deixava de sagnar

COLL

*sob as abelaneiras
que na idade de prata
eran máis altas
ou nosoutras pequenas como choupíns
bailabamos na lúa de couce*

*antes de esgazar as tres caparuzas
os tres froitos, as tres irmás
confiabamos en vivir xuntas
eternamente
criamos que o acedume
da améndoa verde
nunca vira a leñoso
que o espello na mandorla
sempre se mostraría propicio*

*demoramos en coller ensino
do lategazo da vara nas costas
o froito arrebolado para dividírnos
o rexoube do vento entre as follas
o ácido prúsico*

COLL

sota els avellaners
que en l'edat de plata
eren més alts
o nosaltres petites com apagallums
ballàvem en lluna minvant

abans d'estripar tres caputxes
les tres fruites, les tres germanes
confiàvem en viure juntes
eternament
crèiem que l'acidesa
de l'ametlla verda
mai es torna llenyosa
que el mirall dins la màndorla
sempre es mostraria propici

trigàrem en aprendre
del cop de bastó a l'esquena
el fruit llençat per dividir-nos
la xafarderia del vent entre les fulles
l'àcid prússic

PENTÁMEROS

ao morrer non me deixou

senón as augas

OVIDIO, *Metamorfoses*, III, 590-591

*trousando desde o fondo das entrañas
asolagando en escándalos
os limpos, as foxas abisaís
onde o escandallo non alcanza
holoturias reviradas, brandos tangaraños
envorcando en iambos ou pés quebrados
lume que nos queima a lingua
do ourizo copiamos as pugas tan fráxiles
xirando escavamos agochos nas penas
onde o morado de bandeiras prohibidas
resiste desde as augas, mentres
coa lanterna de Aristóteles
esculcamos nos días do futuro*

*se nos tiran as palabras, fican, Estevo, os brazos
os brazos
se nos prenden polos brazos, como as estrelas
cuspíremosllelos nas mans
sementaremos o camiño de ofiuras
enganando as touzas de lorchos
á fin, neste Mar de Fóra
a auga é a nosa única herdanza*

para Estevo Creus

PENTÀMERS

Va morir concedint-me

l'aigua, només

OVIDI, Les metamorfosis, III, 590-591

gitant des del fons de les entranyes
inundant en escàndols
els sorrencs, les foses abissals
on l'escandall no abasta
holotúries capgirades, molls tolits
vessant en iambes o peus trencats
llum que ens crema la llengua
de l'eriçó copiem les punxes tan fràgils
girant cavem refugis al rocam
on el morat de banderes prohibides
resisteix des de les aigües, mentre
amb la llanterna d'Aristòtil
guaitem els dies del futur

si ens treuen les paraules, queden, Estevo, els braços
els braços
si ens agafen pels braços, com a les estrelles
els hi escopirem a les mans
sembrarem el camí de ofiures
confonent els bancs de cabots
a la fi, en aquest Mar de Fóra
l'aigua és la nostra única herència

per a Estevo Creus

O TERRITORIO DA COCIÑA

parte chimpan en fondos caldeiros
parte estrala nos espetos; o cuarto pinga sangue
OVIDIO, *Metamorfoses*, VI, 645-646

*a cociña foi decretada
o teu territorio
para que nela gobernases
a xeometría das patacas
o aliñamento das tixolas
o estricto calibre da fariña*

*ninguén disputa a Progne
o adubo dos anacos de seu fillo
antes de espetalos no asadeiro
para uns vinganza contra Tereo
para outros signo de hospitalidade*

*entón contra quen tomar a requesta
se tes as mans anoadas nos panos de mesa
os cortes nos teus dedos son testemuñas de amor
a cebola e nada máis a causa das bagullas
ti mesma levantaches espeques con garfos*

*cando amorosamente piques en anaquiños os teus dedos, as túas
orellas*

*rustríndoos con prixel e ourego
cando mestures o sangue co amado das filloas
non deixes de situar no medio da fonte os delicados peitos
de adubar o sexo con especias
ao teu xeito, a cociña
é o teu territorio, o teu reino*

EL TERRITORI DE LA CUINA

*i en va a raure una part a les olles de bronze;
la resta a les graelles cruix, i els coàguls embruten la cripta.*
OVIDI, Les metamorfosis, VI, 645-646

la cuina fou decretada
el teu territori
perquè hi governessis
la geometria de les patates
l'arregllement de les paelles
el calibre estricte de la farina

ningú disputa a Procne
l'assaonament dels trossos del seu fill
abans de clavar-los a l'ast
per a uns venjança contra Tereu
per a uns altres signe d'hospitalitat

llavors a qui hem de presentar requesta
si tens les mans lligades als tovallons?
els talls dels teus dits són testimonis d'amor
la ceba i res més la causa de les llàgrimes
tu mateixa has alçat estaques amb forquilles

quan amorosament et capolis els dits, les orelles
i els sofregeixis amb julivert i orenga
quan barregis la sang amb la massa de les filloas
no deixis de situar al mig de la plata els pits delicats
d'amanir el sexe amb espècies
a la teva manera, la cuina
és el teu territori, el teu regne

CIRCE A ULISES

comecei a inzarme de sedas e non poder falar
a emitir, en troques da fala, un rouco murmurio
endureceuse a miña boca, converténdose en curvo fuciño
OVIDIO, *Metamorfoses*, XIV, 280-283

*son eu, a sabedora
a que escoita a voz
do abruñeiro
a que doma a ortiga e escancia o zume da datura
a que debulla as augas das nubes
e racha o ventre do Nordés
co fouciño de lata*

*son eu, a destemida
a que se adianta ás propostas dos homes
a da cama aberta
que guía os formigos polas túas costas
navegando entre velas de sabas*

*nada puxen nos teus mariñeiros
que non estivese neles
fíxenos vedoiros
contemplaron o porco que levaban dentro
gruñiron con voz verdadeira
fozaron na terra seguindo a súa inclinación*

*cando desertes o meu leito
e marches xalundes fachendear das túas conquistas
das túas raposadas
procurarás en van desfacer a marca invisíbel
da miña lingua na túa pel*

CIRCE A ULISSES

*vaig cobrir-me de cerres
i no podia parlar, perquè en comptes de mots emetia
raucs murmuris, i a terra anava abaixant el rostre,
com un morro torçat vaig notar que em creixia la boca*
OVIDI, Les metamorfosis, XIV, 280-283

soc jo, la sabedora
la que escolta la veu
de l'aranyoner
la que doma l'ortiga i serveix el suc d'estrimoni
la que esgrana l'aigua dels núvols
i esquinça el ventre del mestral
amb la falç de llauna

soc jo, la coratjosa
la que s'avança a les propostes dels homes
la del llit obert
que guia les pessigolles per la teva esquena
navegant entre veles de llençols

res vaig posar en els teus mariners
que no estigués en ells
els vaig fer vidents
contemplaren el porc que portaven dins
grunyiren amb veu veritable
escarbaren la terra seguint la seva inclinació

quan desertis del meu llit
i marxis lluny fatxendejant de les teves conquestes
de les teves astúcies
intentaràs en va desfer-te de la marca invisible
de la meva llengua a la teva pell

ARRENEGO DAS POMBAS

Daquelas que cantan as pombas i as frores
todos din que teñen alma de muller.

Pois eu que n'as canto, Virxe da Paloma,
ai! de que a terei?

ROSALÍA DE CASTRO, *Follas novas*

*seguindo as túas pegadas
descalza de pé e perna
de Cornes (u-los fermosos campos?)
ao cruceiro de Ramírez
vou apañando faragullas
do banquete de Conxo
achando faragulla a faragulla
camiños soterrados, rachas de palabras*

*seguindo, seguíndote
arrenego das pombas*

*convócote
son unha das túas renegadiñas;
para que non mos tirasen
rabuñei os teus versos na palma da man
os teus agres versos
os teus ramallos de toxo
escritos co propio sangue*

*convócote
es parte da familia
acaso non está a túa foto na parede?
gardamos as botas azuis no baúl do faiado
azuis de tinta*

RENEGO DE LES COLOMETES

*D'aquelles que canten colometes i flors
diuen que tenen ànima de dona.
Doncs jo que no les canto, ai Verge Santa,
ai! de què la tindré?*

ROSALÍA DE CASTRO, Fulles noves

seguint les teves petjades
descalça de peu i cama
de Cornes (on són els preciosos camps?)
a la cruïlla de Ramírez
vaig espigolant molles
del banquet de Conxo
trobant molla a molla
camins soterrats, estelles de paraules

seguint, seguint-te
renego de les colometes

et convoco
soc una de les teves renegadetes;
perquè no me'ls treïessin
vaig esgarrapar-me els teus versos al palmell de la mà
els teus agres versos
els teus rams de gatosa
escrits amb la pròpia sang

et convoco
ets part de la família
que no està la teva foto a la paret?
guardàrem les botes blaves al bagul del terrat
blaves de tinta

*torcémolas todos os setembros
para escorrer os cabezolos*

*son unha das túas renegadiñas
arrenego das tradicións
arrenego das pombas
arrenego das flores repeiteadas*

*es parte da familia
nai, ás veces podemos
chamarte madrastra:
é tradición
renegarmos de ti
que nos aprendiches a escribir*

*apropiareime da túa cabeza cortada
fareille un altar
cubrireina de flores ventureiras
toxos e uces
tomarei a fouciña de mans da loba
adornarei o meu cabelo
cos ourizos dos castiñeiros
son unha das túas renegadiñas;
se me chamas
encontrarei o camiño, faragulla a faragulla
profanaremos do bosque as umbrías
rabuñaremos novos cantares*

les espremem tots els setembres
per escórrer els capgrossos

soc una de les teves renegadetes
renego de les tradicions
renego de les colometes
renego de les flors repentinades

ets part de la família
mare, a vegades podem
cridar-te madrastra:
és la tradició
renegar de tu
que ens vas ensenyar a escriure

em faré propi el teu cap tallat
li faré un altar
el cobriré de flors silvestres
gatoses i bruc
prendré la falç de mans de la lloba
guarniré el meu cabell
amb els eriçons dels castanyers
soc una de les teves renegadetes;
si em crides
trobaré el camí, molleta a molleta
profanarem del bosc les obagues
esgarraparem nous cants

AS CORDAS DO VIOLÍN

repara:

*as cordas do teu violín
arrincáronas das miñas tripas
para os cabos do mi
usaron tres cordas vocais
entregadas en troco
de dúas pernas*

*como todo no corpo das baleas
o catgut é versátil
pode vibrar creando
complexa harmonía
ou enfiado
suturar o corte
da cirurxiá*

LES CORDES DEL VIOLÍ

fitxa-t'hi:
les cordes del teu violí
arrencaren-les de les meves tripes
pels caps del mi
utilitzaren tres cordes vocals
entregades a canvi
de dues cames

com tot en el cos de les balenes
el catgut és versàtil
pot vibrar creant
complexa harmonia
o enfilat
suturar el tall
de la cirurgiaana

BABEL

Agora nada de canto se propoñan será imposíbel.
Veña pois, baixemos e confundamos a súa linguaxe
Xénese, 11,7

*a nosa lingua apegouse ao padal
retorceuse en cambras
esgazada polo gume implacábel
dunha mecánica celeste*

*as sinapses entre neurona e neurona
desengancharon os gabiáns
obstruíndo o camiño entre pensamento
e palabra
novos garfos de aliaxe
prendían os nervios espidos*

*cuspiamos palabras incomprensíbeis
unha sintaxe forana arrasábanos
a gorxa
nos oídos zoaban refachos eslamiados
que ferían como pugas
a lingua batía nos dentes
procurando ás apalpadelas
alveolares e nasais*

*tirounos a lingua
un deus vingativo
temía que para nós
nada sería imposíbel*

BABEL

*des d'ara cap dels seus projectes no estarà fora del seu abast.
Baixem a posar confusió en el seu llenguatge*
Gènesi, 11, 6-7

la nostra llengua s'adherí al paladar
retorçant-se en rampes
estripada pel fil implacable
de una mecànica celesta

les sinapsis entre neurona i neurona
deslligaren els cercells
obstruint el camí entre pensament
i paraula
nous garfis d'aliatge
prenien els nervis nus

escopíem paraules incomprensibles
una sintaxi forària ens arrasava
la gola
a les oïdes brunzien alenades anodines
que ferien com punxes
la llengua petava contra les dents
temptejant a les palpentes
alveolars i nasals

tragueu-nos la llengua
un deu venjatiu
temé que per nosaltres
res seria impossible

*desde ese día vaga confundido
sen ninguén a quen transmitir ordes
sen saber se o invocamos
con rezos ou maldicións*

des d'aquell dia vaga confós
sense ningú a qui donar ordres
sense saber si l'invoquem
amb pregàries o malediccions

ARRINCÁRONME OS TIXOLOS

*arrincáronme os tixolos
logo da cidade caer
ao borrarén
no pasarán*

*un tixolo magoa como un dente
ao ser derraigado
con alicates
–Comisaría de Rahue, Osorno, setembro 1973–
as paredes agora
bocas de anciáns*

*entre o Tigris e o Éufrates
ficaba o paraíso
Babilonia, Ur de Caldea,
Uruk, Nínive, Susa, Granada
París 1871, Bagdad,
Alepo, Dresde, Persépole,
Gaza, Madrid
extirparon tixolo a tixolo
arqueiro, dragón, esfínxe
espoliados,
a súa beleza
a miña condena*

*desecadas as quenllas de rego
Alexandre plantoulle lume á biblioteca,
ollade as fendas na pel da terra
as ruínas
avergoñadas
tapando a cabeza na area*

M'ARRENCAREN ELS MAONS

m'arrencaren els maons
després caure la ciutat
quan esborraren
no pasarán

un maó fa mal com una dent
al ser desarrelat
amb alicates
–Comissaria de Rahue, Osorno, setembre 1973–
les parets ara
boques d'ancians

entre el Tigris i l'Éufrates
estava el paradís
Babilonia, Ur de Caldea,
Uruk, Nínive, Susa, Granada
París 1871, Bagdad,
Alepo, Dresde, Persépole,
Gaza, Madrid
extirparen maó a maó
sagitari, drac, esfinx
espoliats,
la seva bellesa
la meva condemna

secs els canals de rec
Alexandre prengué foc a la biblioteca,
mireu les esquerdes de la pell de la terra
les ruïnes
avergonyides
amagant el cap a la sorra

*porén
atravesaren o lume
rescatou para o futuro
as taboíñas de arxila
as pequenas memorias
dos días antes da cidade caer
(nada será imposible)
atesouradas
como amargos xoguetes*

tot i així
travessaren el foc
rescatà pel futur
les tauletes d'argila
les petites memòries
dels dies abans de caure la ciutat
(*res serà impossible*)
atresorades
com amargues joguines

“baixo as uñas”

“derrotas domésticas”

“co enxame”

Catálogo de velenos, Sociedad de Cultura Valle-Inclán, 1999. Premio Esquíu 1998.

“as mazás reprochan desde a herba”

“crebar o enxame”

“a cereixa sangra en xullo”

Desmentindo a primavera, Xerais, 2003.

“coll”

Abecedario de árbores, AELG / Concello de Santiago de Compostela / O Correo Galego, 2006.

Coll significa ‘abelaneira’ no alfabeto gaélico das árbores, ogham.

Coll significa ‘avellaner’ en l’alfabet gaèlic dels arbres, ogham.

“pentámeros”

“o territorio da cociña”

“Circe a Ulises”

Mudanzas, P.E.N. Club / Danú, 2007. Premio Caixanova 2006.

Reescribe as Metamorfoses desde a voz das mulleres.

Reescriu *Les metamorfosis* des de la veu de les dones.

“arreneo das pombas”

Ovella descarreirada, Xerais, 2014.

“as cordas do violín”

“Babel”

“arrincáronme os tixolos”

Desescribindo, Apiario, 2016.

Catálogo de velenos, Abecedario de árbores e Mudanzas foron reeditados como Mudanzas e outros velenos, Galaxia, 2017.

Catálogo de velenos, Abecedario de árbores e Mudanzas van ser reeditats com a *Mudanzas e outros velenos, Galaxia, 2017.*

*Esta plaquette rematouse de imprimir o 17 de maio de
2023, ano en que se estrea a ópera Alexina B. de RAQUEL
GARCÍA-TOMÁS no Liceu de Barcelona con dirección
escénica da dramaturga galega
MARTA PAZOS*

Aquesta *plaquette* es va acabar d'imprimir el 17 de
maig de 2023, any en què s'estrena l'òpera *Alexina B.* de
RAQUEL GARCÍA-TOMÁS amb direcció escènica de la
dramaturga gallega MARTA PAZOS.

MARILAR ALEIXANDRE é bióloga, escritora e tradutora. Autora prolífica e premiada, distínguese polo seu rabudo compromiso coas mulleres, a xustiza, o medio ambiente e a lingua. Conta con algunhas traducións ao catalán como La banda sense futur (2000), Deu abelles al taronger (2008), ou Les males dones (2023). Na súa poesía emprega unha linguaxe precisa que procura unha axeitada descrición do mundo, da natureza e da memoria. Deste xeito, a palabra recupera o que ten de materia, obxecto, elemento natural ou chave cultural, e medra en rebentos inesperados.

Sangran libro e cereixa, título desta escolma preparada pola autora, parte dun poema de Paul Celan. A tradución é de Mercè Nebot Ventura e conta coa colaboración de Eduard Velasco.

CHVN
DV
PÓLVORV
editora

UNIVERSITAT DE
BARCELONA

Estudis Gal·les i Portuguesos

ADHUC

Centre de Recerca
Teoria, Gènere, Sexualitat
UNIVERSITAT DE BARCELONA

XUNTA
DE GALICIA

CONSELLERÍA DE CULTURA,
EDUCACIÓN, FORMACIÓN
PROFESIONAL E UNIVERSIDADES